

CARA HUNTER

**Nincs
kiút**

21. SZÁZAD
KIADÓ

Budapest, 2019

Gyűlölöm a rohadt karácsonyi ünnepeket. Fiatalkoromban nyilván szerettem, de már nem emlékszem. Amint felnőttem, ünnepek idején mindig elhúztam a csíkot a házból valami ürüggyel, csak azért, hogy ne kelljen ott téblábolnom. Persze sosem volt igazán hová mennem, csak róttam az utcákat céltalanul, bármire hajlandó lettem volna, csak ne kelljen még egyszer végigülnöm a *Szemesnek áll a világ*¹ karácsonyi különkiadását. És ahogy öregszem, egyre jobban utálom ezt az időszakot. Művidám, ünnepélyes dagályosság az egész, október végétől bőven újév utánig. Nem baj, majd megváltozik a véleményed, ha neked is lesznek gyerekeid, mondták nekem az emberek – a karácsony varázslatos tud lenni, ha az ember körül kisgyerekek lebzselnek. És tényleg. Amikor Jake még velünk volt, valóban varázslatos volt a karácsony. Emlékszem, milyen káprázatos papírdíszeket tudott csinálni, teljesen egyedül – rénszarvast meg hóembereket meg aprólékosan kivágott jegesmedve-szilletteket. És persze volt magyal meg a kötött zokni szárába rejtett mandarin és a kertbe kiakasztott lámpafüzér. Emlékszem, egyik télen még a hó is esett, és Jake csak ült ott a szobája ablakánál, és elbűvölten bámulta a puha, könnyű hópihéket, ahogy

¹ 1981 és 2003 között futó angol vígjátéksorozat (*Only Fools and Horses*), amely magyarul *Csak a kötözött bolondok* címen is futott. (*A szerk.*)

lassan a földre szállingóznak. Hát, igen, akkor valóban varázslatos volt a karácsony. De mi marad ebből a bűvöletből, ha az ember elveszíti a gyereket, akitől oly csodálatossá vált ez az évszak? Az emberek nem szeretnek ilyesmiről beszélni. Ötletük sincs, hogy mihez kezdj az *azután* következő karácsonnyal. Vagy a rákövetkezővel és az összes többivel.

Na, persze, ott van a munka. Legalábbis nekem. Bár a karácsony mindenképp rohadt időszak egy rendőrtisztnek. Alig van a bűnözésnek olyan fajtája, amelynek aránya ne szökne ilyenkor az egekbe.

A lopások, az otthoni erőszakos cselekmények, a csendháborítások száma mind-mind emelkedik. Persze ezek nem nagy horderejű ügyek, de attól még pont ugyanannyi a kicseszett papírmunka velük. Az emberek ilyenkor túl sokat isznak, nem tudják, mihez kezdjenek a váratlanul rájuk szakadt rengeteg szabadidejükkel, és a napi huszonnégy órás együttlét a családjukkal rádöbbeneti őket arra, hogy az idegeikre mennek azok, akiket a legjobban kellene szeretniük. Ilyenkor tőlünk is mindenki megpróbál szabadságra menni, így tovább súlyosbodik a létszámhiány. Ezzel a jókora kitérővel eljutottam végre oda, hogy magyarázatot adjak arra, mi a fenét keresek én itt, az ünnepek vége felé, hajnali öt óra harmincöt perckor a farkasordítóan jéghideg konyhában, és miért bámulok ki a koromsötétbe, és hallgatom a Radio4 híreit, miközben várom, hogy végre felforrjon a víz. Halomban állnak a koszos edények a mosogatóban, mert ilyenkor tessék nekem békét hagyni, a kukákból is kiskandikál a szemét, mert nem vettem észre, amikor megváltoztatták az elszállítás napját, és az ételmaradékos műanyag doboz tartalmát is kiszórta az ösvényre valószínűleg a szomszéd macskája, bár az is lehet, hogy az a róka a tettes, amelyiket kétszer is láttam a kertünkben az utóbbi hajnalokon. És ha most azon tanakodnak, hogy mi a frásznak nyüzsgök

ilyen képtelen hajnali órán, nos, akkor rövidesen kielégíthetik a kíváncsiságukat.

A rádióban közben rákezdnek a napi imára, én meg lekapcsolom a készüléket. Isten nem az én rezortom. Különösképp nem ilyen kora hajnali órán. Előveszem a mobilomat, egy pillanatig tétovázom, aztán pötyögni kezdem a számot. Persze, tudom, milyen képtelen időpontban hívom, de nem tartok tőle, hogy felverem. Alex mindig lekapcsolja éjszakára a telefonját. Ahogy minden normális ember szokta.

Végighallgatom, ahogy négyszer kicsöng, aztán kattánás, és egy géphang tájékoztat róla, hogy a hívott személy pillanatnyilag nem elérhető. Aztán a bűgő hang következik.

– Alex, én vagyok az. Semmi fontos. Csak tudni akartam, hogy veled minden rendben van-e. Hogy tényleg jobb-e így. Mármost, hogy egy kis lélegzethez jutottál. Ahogy akartad.

Miért van az, hogy még viszonylag intelligens, felnőtt emberek is hetet-havat összehordanak, ha egy géppel kell társalogniuk? A konyhapulton egy ragacsos barna folt, ami mintha tegnap még nem lett volna ott. A hüvelykujjam körmeivel megpróbálom lekaparni.

– Mondd meg a nővérednek, hogy őt is üdvözlöm. – Aztán elhallgatok. – Hát csak ennyit akartam. Figyelj, majd hívj fel, oké? – Hallgatom a beálló csöndet. Tudom, micsonda képtelenség, a lelkem mélyén mégis azt remélem, ő is hallgatja a vonal túlsó végén. És talán még fel is veszi. – Nagyon hiányzol.

Szeretlek.

Igen, ezt kellett volna mondanom, de nem ezt mondtam. Próbálom kiverni a fejemből a gondolatot, hogy milyen rég volt, amikor utoljára beszélt velem. Egy hete? Nem, sokkal régebben. Talán karácsony másnapja után. Sokáig azzal áltattam magam, hogy majd az új év meghozza az áttörést. Hogy talán képesek leszünk túltenni magunkat ezen az egé-

szen, mintha egy tetszőleges számú nap eltelte gyökeresen átalakíthatná az érzéseit. Vagy akár az én érzéseimet.

A kannában forni kezd a víz, és én kávé után matatok a kredencben. Nincs már más, csak az a filléres neszkávé, amivel Alex a vízvezeték-szerelőket meg a festőket szokta kínálgatni. Azok a csicsás kapszulák már napokkal ezelőtt elfogytak. Alex akart mindenáron ilyen kapszulas kávéfőzöt. Pedig ennek az olcsó neszkávénak is van ereje, és már a második adagot töltöm magamnak, amikor megszólal a telefon.

– *Alex?*

– Nem, főnök. Csak én. Gislingham. – Érzem, ahogy égni kezd az arcom. Vajon ő is kihallotta a hangomból a két-ségbeesést?

– Elnézést, hogy ilyen korán felverem, főnök. A Southey Roadon vagyok. Nagy tűz volt. A tűzoltóknak még mindig nem sikerült teljesen eloltaniuk.

– Halálos áldozat?

De még ki sem mondtam, már tudom is a választ. Gis nem telefonálna ide hajnali háromnegyed hatkor csak úgy.

– Egyelőre csak egy, főnök – feleli nagyot sóhajtva. – Egy kisgyerek. Bent volt egy idősebb fiú is, de őt még idejében kihozták. Ő életben van, bár épphogy. Most vitték be a John Radbe.

– Szülőkről semmi hír?

– Egyelőre semmi.

– A francia!

– Ja, én is tudom. Igyekszünk visszatartani minden információt a sajtótól, de szerintem csak idő kérdése. Ne haragudjon, hogy kirángattam az ágyból, de szerintem ide kellene jönnie...

– Már ébren voltam. És már indulok is.

Odaát a Southey Roadon Gislingham visszacsúsztatja mobilját a zsebébe. Eleve kétségek gyötörték, hogy van-e értelme ilyenkor zargatnia a főnökét. Bár semmi pénzért ki nem mondaná, és már a gondolatától is büntudatot érez, nem vitás, hogy Fawley valamiért nincs csúcsformában az utóbbi időben. És nem csak türelmetlen. Szórakozott is, sőt zaklatott. Az őrök karácsonyi bulijára sem jött el, igaz, sosem tagadta, hogy utálja a karácsonyt, úgyhogy ennek nincs különösebb jelentősége. Csak hát arról is pletykák keringenek, hogy elhagyta a felesége, és az ingei állapotából ítélve nem lehet kizárni, hogy a hír igaz. Gislingham inge sem olyan makulátlan, ahogy egy zsaruhoz illene, de ezen nincs mit csodálkozni: saját kezűleg vasalja őket. A gallérok egyelőre még mindig próbára teszik.

Sarkon fordul, és a kocsifeljárón visszaporoszkál a házhoz. A tűz már majdnem teljesen kialudt, de a légzőálcot viselő tűzoltók még mindig erős vízugarakkal hűtik a ház belsejét a kitört ablakokon át, és a víz nyomában sűrű füstfelhők szállnak a sötét égre. A korom és az égő műanyag bűzétől fojtogató a levegő.

Odalép hozzá a tűzoltók parancsnoka, a bakancsa alatt csikorog a kavicsos út.

– Nem hivatalosan mondom, de szerintem tuti, hogy gyújtogatás volt. Egyelőre még be sem tudnak menni a helyszínelők. Úgy néz ki, hogy a nappaliból indult, de mivel épp oda roskadt be az egész emelet, erre azért még nem vették mérget.

– Akkor még az is lehet, hogy további holttestek kerülnek elő?

– Nincs kizárva. De hát végül is két szint szakadt rá erre a részre, csak a jóisten a megmondhatója, hogy mennyi idő

alatt lehet ennyi törmeléket átvizsgálni. – A parancsnok leveszi a sisakját, és a kézfejjével letörli az izzadtságot a homlokáról. – A srácról már tudtok valamit?

– Még nem. Az egyik kollégám bement vele a kórházba a mentőautóval. Amint hallok valamit, szólok.

A tűzoltó vág egy grimaszt. Nem ez az első kivonulása, pontosan tudja, mik az esélyek. Iszik egy kortyot.

– Quinn merre van? Csak nem megint szabadságon?

– Én kaptam meg ezt az ügyet – rázza meg a fejét Gislingham. – Most én vagyok a megbízott detektívörmmester.

– Hallom, Quinn-nek jó nagy balhéja volt – mondja a parancsnok jelentőségteles pillantással. – De azt nem tudtam, hogy ilyen mélyre ásta magát.

– Nem az én dolgom, hogy ezt kommentáljam – vonja meg a vállát Gislingham.

A parancsnok még pár pillanatig méregeti őt a kékesen lüktető ragyogásban.

– Hát, nem lehet könnyű egyik napról a másikra beleszokni, mi? – böki ki végül. – Úgy értem, a parancsnoklásba. – Aztán elhajtja a vizesüveget, és visszaindul a szerkocsi felé, de közben még megpaskolja Gislingham karját. – Csak keményen, pajtás. Az ember használja ki a lehetőségeit. Ha te nem nyomatod, más nem teszi meg helyetted.

Nagyjából Gislingham felesége is valami hasonlót mondott, amikor elmesélte neki, hogy előléptették. Igen, valami ilyesmit mondott, meg hogy Quinn csakis magát okolhatja, amiért ilyen balhéba keveredett, nekik pedig igazán jól jön majd az a kis extra fizetés, ahogy Billy egyre nő, és különben is, igazán nem tartozik Quinn-nek semmivel. Utóbiról Gislingham (bölcsen) úgy döntött, az asszony nyilván csak retorikai fordulatnak szánta.

Gislingham körbepillant, aztán elindul a területet körberítő sárga szalag mögött posztoló egyenruhás rendőr felé.

Az utcán ott áll néhány bámézkodó, de tekintve a kutya hideget és a hajnali órát, csak pár csellengő. Gislingham azért felfedez köztük egy ismerőst, az *Oxford Mail* egyik tudósítóját, aki már vagy tíz perce igyekszik (sikertelenül) magára vonni a figyelmét.

– Elkezdtek már körbejárni a szomszédokat? – kérdezi Gislingham a posztoló rendőrtől.

– Épp az előbb, őrmester úr. Egyelőre három szomszédal sikerült beszélünk. Nem valami sok, de ugye...

– Hát persze, tudom. Mindenki elutazott valahová.

Feltűnik egy autó az utcában, megáll, és valaki kiszáll belőle. Szaporán, a hatósági személy magabiztosságával mindjárt oda is villantja valakinek az igazolványát. Gislingham felsóhajt. Ez bizony Quinn kocsija.

* * *

Oxford Mail online

2018. január 4., csütörtök / Utolsó frissítés: 8.18

HALÁLOS ÁLDOZATA IS VAN AZ OXFORDI TÚZESETNEK

Hároméves kisfiú lelte halálát a Southey Roadon ma hajnalban pusztító tűzben, amelyben szinte teljesen leégett egy hét hálószobás Eduárd korabeli lakóház. A tűz oka egyelőre ismeretlen, de az Oxford megyei tűzoltó-parancsnokság a rendőrség helyszínelőivel szoros együttműködésben vizsgálja, hogy mitől gyulladhatott ki az épület. Egy további áldozatot, akit a szomszédok a szerencsétlenül járt kisfiú

Tizenötéves tinédzser a Blackbird Leys-i késelés gyanúsítottja

A rendőrség őrizetbe vett, és kihallgatott egy tinédzsert, aki szemtanúk szerint újjév éjjelen halálosan megsebesítette a tizenhat éves Damien Parryt...
/továbbiak...

A jövő hétre előre jelzett újabb hóesések súlyos közlekedési káoszt okozhatnak

A jövő héten a Szibéria felől betörő hideg-

bátyjaként azonosítottak, a mentők súlyos füstmérgezési tünetekkel szállították a John Radcliffe Kórházba.

A segélykérő hívást nem sokkal éjjel 0.40 után rögzítették, amikor az egyik szomszéd telefonált, hogy látta, amint lángok csapnak ki az épület egyik földszinti ablakán. Patrick Moreton, a Rewley Road-i tűzoltóállomás parancsnoka azt nyilatkozta, hogy mire egységével a helyszínre értek, már az egész lakóépület lángokban állt, és több mint négy órán át tartott, mire sikerült megfékezniük a tüzet. Úgy vélte, egyelőre korai lenne a gyúlékony karácsonyi dekoráció lángra lobbanását gyanítani a tüzeset mögött, de hozzátette:

„Ez az eset is sajnálatos emlékeztető arra, hogy milyen fontos a fokozott elővigyázatosság és a füstérzékelők legalább heti egyszeri ellenőrzése a karácsonyi időszakban, amikor sokan gyertyákkal és más gyúlékony anyaggal, például aranyfüsttel, díszítik föl az otthonukat.”

A Temze-völgyi Rendőrségnél nem voltak hajlandók nyilatkozni arról, hogy a két gyermek egyedül tartózkodott-e a házban.

65 hozzászólás

Jane Elliott Cornwallis

Valamiről lemaradtam vagy tényleg egyik szülő sem volt otthon? Képesek voltak magukra hagyni két, ilyen korú gyereket? Komolyan mondom, nem találok szavakat.

frontal érkező jeges szélfúvások miatt a városháza sárga fokozatú riasztást adott ki...
/továbbiak...

A városi tanács újabb intézkedéseket jelentett be az oxfordi légszennyezettség csökkentésére

Az oxfordi városi tanács merőben új módszerekkel kívánja korlátozni a dízelüzemű járművek okozta légszennyezést a város lakónegyedeiben....
/továbbiak...

Oxford United-MK Dons 3-1

Thomas, Van Kessel és Obika is egy-egy góllal járult hozzá a hazaiak győzelméhez a fordulatos...
/továbbiak...

111chris_the_bliss

Biztos elmentek valahova jól berúgni.
Az ilyenek egyfolytában csak piálnak.

ernest_payne_gardener22

Egy órája ott jártam annál a háznál – az egyik oldala teljesen beomlott. Könnyen lehet, hogy még több holttestet találnak a romok alatt. Hát nem bírod kivárni, hogy a rendőrség végezze a dolgát?

Josephyosef88188

Bárcsak több emberben tudatosodna, mekkora veszéllyel járnak a karácsonyi díszek. Harminc évig szolgáltam tűzoltóként, és ez idő alatt borzalmas eseteket láttam.

* * *

Már épp jelzek, mielőtt befordulnék a Banbury Roadra, amikor végre eszembe ötlük, hogy merre is van a Southey Road. Épp háromsaroknyira északra a Frampton Roadtól. Az pedig emlékezetes környék, hiszen ott lakott William Harper, akinek a pincéjében azt a lányt találtuk. Az újságok elkeresztelték Harpert az „oxfordi Fritzlnek²”. Legalábbis az elején. Ez az ügy nyolc hónappal ezelőtt történt, de még decemberben is be kellett járnom a bíróságra, az aktája pedig még most is ott hever az íróasztalomon, várva, hogy előbb-utóbb az archívumba kerüljön. Emlékezetes ügy volt, nem fogjuk egyhamar elfelejteni. Quinn meg végképp nem. Azaz, akkoriban még Quinn *detektívőrmester*, mostanában meg csak nyomozó. És ha már őt emlegettem, hát nem épp az ő vadonatúj, fekete Audiját pillantom meg, amint bekanyarodom a Southey Roadra? Meglepődésre semmi ok, Quinn világéletében felvágós divatmajom volt, ha a járgányáról van szó. Lövésem sincs, hogy például Gislingham

² Utalás Joseph Fritzlre, az „amstetteni rémre”, aki 1984-től huszonegy éven át tartotta fogva egy pincében a saját lányát. (*A szerk.*)

milyen autóval jár, pedig legalább ezerszer láttam már. Ami meg a helyszínt illeti, lehet, hogy a tüzet már sikerült eloltani, de akkor is pokoli a felfordulás. Két tűzoltóautó és három rendőr járőrökocsis is áll ott. Jó néhány kíváncsiskodó nyüzsög. Némelyikük még fényképez is a telefonjával. Kész szerencse, hogy legalább a halottszállító furgon látótávolságon kívül parkolt le.

Quinn és Gislingham a ház mellett ácsorog, és amikor megpillantanak, felém fordulnak. Quinn fázósan toporog az aszfalton, de ezt leszámítva elég félszeg a viselkedése. Az őrmesteri előléptetésébe egy évvel ezelőtt úgy vetette bele magát, mint kutya a vízbe – zéró vacillálás, maxi lubrikolás –, de visszafelé, amióta lefokozták újra sima nyomozónak, már nehezebben veszi az akadályokat. De hát ismerik a mondást: a jót hamar megszokja az ember, a rosszat újra megszokni annál nehezebb. Quinn igyekszik méltósággal, tökösen viselni sanyarú sorsát, de lássuk be, éppen az említett testrésze miatt keveredett bajba. Már látom, azért jött, hogy mindenki láthassa, mennyire nélkülözhetetlen, de Gislingham akkor is megérdemel egy esélyt, hogy bebizonyíthassa, egyedül is boldogul egy ilyen ügygel. Ezért aztán mindjárt őt szólítom meg, talán egy kissé célzatosabban is a kelleténél.

– Bármilyen új fejlemény, őrmester?

Gislingham kissé megdermed, és előkapja a noteszát, bár kétkem, hogy tényleg szüksége lenne rá. Szinte alig láthatóan, enyhén remeg a keze. Lefogadom, Quinn is kiszúrta.

– A házban egy bizonyos Esmond család lakik, uram. A családfő, Michael Esmond negyvenéves egyetemi tanár. A feleségét Samanthának hívják, harminchárom éves, és van két gyerekük, a tízéves Matty és a hároméves Zachary.

– Az idősebb fiú hogy van?

– Kétesélyes. Elég rossz állapotban vitték be a kórházba.
– És a szülőknek még mindig semmi nyomuk?
– Nézze meg a szülői hálószobát amott – feleli egy grimasz kíséretében Gislingham, és a ház bal oldalára mutat.
– Viszonylag tűrhető állapotban van, de nincs benne senki. A tűzoltó srácok szerint érintetlen benne az ágy. Én közben a Google-ön utánanéztam a családnak, és ezt találtam.

Odanyújtja nekem a telefonját. A londoni King's College weboldala látszik rajta, amelyen egy épp zajló, szocio-antropológiával foglalkozó konferenciájukat hirdetik. Az egyik előadó Michael Esmond, értekezésének címe: *Vízbe fojtás és tűz általi halál: a latin-amerikai vudu áldozati rítusai*. Mintha valaki egyszer azt mondta volna, hogy a véletlen is Isten műve, csak olyankor háttérben akar maradni. Ha ez erre az esetre is vonatkozik, mit mondjak, olykor elég pocskék ízlése van.

– Hívja fel őket, és kérdezze meg, hogy Esmond tényleg ott volt-e – mondom Gislinghamnek, és odanyújtom neki a telefonját. – Ha ott volt, legalább az ő holtteste után nem kell kutatnunk.

– Szóval még nem kell elővenni a barbecue-szószt, mi? – kotyog közbe Quinn.

Olyan pillantást vetek rá, hogy azonnal lefagy az arcáról a hülye vigyor, aztán újra Gislinghamhez fordulok.

– Akkor most mi a következő lépés?

– Felkutatjuk Michael és Samantha Esmondot – mondja szapora pislogás közepette –, és megállapítjuk, hogy hol tartózkodtak az incidens idején. Elkezdjük a szomszédok kihallgatását, hátha valaki látott valamit. Boddie-től megtudjuk, hogy mikor lesz a boncolás. Azonosítjuk, és tájékoztatjuk a legközelebbi rokonokat. Kapcsolatot tartunk a helyszínelőkkel. – Odamutat a kocsfeljáró másik oldalára. – És természetesen megkeressük az autót.

– Miféle autót? – kérdezi tőle Quinn.

– Nem látod a keréknyomokat a kavicsoson? – kérdi tőle felvont szemöldökkel Gislingham. – Pedig kiveri a szemedet. Napnál világosabb, hogy Esmondéknak van egy kocsi. Akkor meg hová tűnt? Nincs az az örült, aki innen autóval próbál bemenni Londonba, úgyszólván szerintem, ha megtaláljuk, meglesz az asszony is.

Na, önök szerint most kinek emelkedett az ázsíója?

– Kitűnő munka, őrmester – mondom bólogatva. – Na, majd értesítsenek, ha van valami fejlemény.

Quinn felé fordulok, aki időközben néhány lépéssel közelebb ment a házhoz. Gondolom, olyan megfontolásból, hogy ha már nem terem babér a számára, akkor jobb, ha méltósággal visszavonul. Nekem nem tetszik ez a ház, de ha valaki az ilyen böhm nagyokat szereti, akkor biztosan bukna rá. Vagy legalábbis régen bukott volna. Mert jelenleg az egész homlokzaton szutykos víz csordogál lefelé, és a földszinten egyetlen ablak sem maradt épen. Az épület önálló, dupla homlokzatú családi ház, a bejárati ajtó közepén, a két szimmetrikus szárny közül a jobb oldaliból alig maradt meg több a váznál. A bejárat fölötti háromszögű oromzat még áll, de bármikor leomolhat, és nem látszik mögötte más, csak megfeketedett falak meg egy nagy rakás téglá, tetőgerendák üszkös maradványai és tengernyi üvegcserep. A még úgy-ahogy álló másik szárnyból is csak a kavicsos vakolattal fedett és helyenként Tudor korabeli ízlés szerint fabetétekkel tarkított főfalak maradtak állva; eredetileg nyilván fehérek voltak, de most kormosak vagy elszenesedtek. Az egyik ablak fölött némi nehézség árán még kivehető az eredeti felirat: 1909. Az emeleti ablak kitört üvegén pedig még most is ott fityeg egy odaragasztott Arsenal-matrica.

– Min tűnődik? – kérdezem Quinntól.

– Ja, hát csak azon, ami másnak is szöget ütne a fejébe, főnök – feleli kissé meglepődve. – Hogy vajon honnan telik egy tanárnak ekkora házra. Mennyi lehet... ötmilla?

Még több is, szerintem. Errefelé a házakat négy kategóriába sorolják: nagy, kicsi, közepes, közepesen nagy. Ezt itt nagy-nagy.

– Talán családi örökség – mondom. – Nem ártana utánanézni.

– Bizony, akkor nézz is utána, Quinn – mondja neki Gislingham.

– Oké – von vállat Quinn.

Amikor otthagynom őket, még hallom, hogy Gislingham az orra alatt azt morogja, „Oké, őrmester úr”.

* * *

Reggel hét óra öt perckor Erica Somer nyomozó a gardrójba előtt áll, és próbálja eldönteni, hogy mit vegyen föl. Még csak három hónapja dolgozik nyomozóként a bűnügyi osztályon, és egyre idegesítőbb, hogy minden áldott nap ki kell találnia valami igazán izgalmas összeállítást. Mindig is utálta az egyenruháját, de annak is megvolt a maga előnye. Például, hogy mindennap föl lehetett venni. Csakhogy most már civil öltözékben jár be az őrsre, és egyáltalán nem mindegy, hogy milyen benyomást kelt. Miközben a gardróbban sorakozó ruháit szemléli, immáron századszor mélázik el ugyanazon a fogas kérdésen, vajon miként nézzen ki egyszerre tartózkodónak és közvetlennek a ruházata. Hivatalosnak, mégis lazának? Komplet agyém. Felsőhajt. A pasiknak ebben is sokkal könnyebb dolguk van. Egy öltöny a Marks & Spencertől meg három nyakkendő – annyi elég is, Baxter az élő példa rá. Verity Everett is rátalált a saját stílusára: mindennap egy fehér blúz sötét szoknyával. Mondjuk,

egyik nap sötétkéssel, másnap feketével, harmadnap szürkével, aztán a negyedik naptól újra előlről. Hozzá lapos sarkú cipő, télen egy kardigán. Bár ezen az alapon akár vissza is térhetne az egyenruhához, és nincs több gond. Na és a hajával mi legyen – a lófarok az túl kihívó? A konty viszont túl tanító néni?

Épp levette a fekete kosztümjét a vállfáról (öt napon belül már harmadszor – ebből is előbb-utóbb egyenruha lesz, ha nem vigyáz), amikor megszólal a telefonja. Gislingham keresi. Erica kedveli Gislinghamet. Ő nem pimasz (mint Quinn), nem is különösebben tehetséges (mint Fawley), mégis bármit megold. Mert hatékony és módszeres. És szorgalmas is. Meg hát egy nagyon rendes pasi. Igen, talán ez a legjellemzőbb tulajdonsága. Erica szívből drukkol neki, hogy fényesen igazolja az őrmesteri előléptetését; igazán megérdemelné.

– Mit tehetek magáért, őrmester?

– A Southey Roadon vagyok. – Megélnkülhetett a szél, mert Gislingham szavait foszlányokra tépi. – Leégett egy családi ház. Egy halottunk már van, az idősebb srácot a John Rad intenzív osztályán próbálják megmenteni.

– Csak nem gyújtogatás? – huppan vissza az ágyára Erica.

– Még nem tudjuk. De nagyon is úgy tűnik.

– Mi a dolgom?

– Hát, a karácsonyi szabadságolások miatt elég kevesen vagyunk szolgálatban... Baxter most hallgatja ki a szomszédokat, de csak három közrendőr segít neki.

Somer még nagyon jól emlékszik rá, milyen szar munka az. Főleg ilyen időben. Erősen reméli, Gislingham nem oda akarja beosztani. A férfi is ráérezhetett a félelmére, mert gyorsan hozzáteszi:

– De nem ezért telefonáltam. Én nem mozdulhatok innen, Everett meg nem kerül elő délután előtt, úgyhogy azt

akartam megkérdezni: hajlandó volna-e elmenni a boncolásra?

Vajon miért nem Quinn-t küldi oda, tanakodik magában Erica. De egy szót sem szól. Neki megvan a saját története Quinn-nel – az a hál' istennek rövid viszonya a férfival, amibe oly meggondolatlanul ugrott fejest, bár félt, hogy így is túl sokan tudtak róla. Köztük alighanem Fawley is.

– Oké. Elmegyek, semmi gond.

– Látott már égési sérülések miatt elhunytat?

– Nem... még nem – feleli Erica némi habozás után. Eddig mindössze egyetlen boncoláson vett részt, abban a bűnügyben agyonszúrták az áldozatot. Az is épp eléggé felkavaró látvány volt, de ehhez képest valószínűleg csak apró kellemetlenség.

– Hát, egyszer mindent ki kell próbálni – mondja neki Gislingham. – Ne féljen, nem lesz semmi baj. – Elhallgat, mintha tétovázna. – Azért mentolos cukorkát vigyen magával.

* * *

Beverly Draper telefonon tett tanúvallomása

2018. január 4-én, 8.45-kor, Oxfordban,

a Southey Road 21. alatt

Felvette: A. Baxter nyomozó

A. B.: Jól tudom, ön hívta fel elsőként a segélykérő számot, Mrs. Draper?

B. D.: Úgy van, én voltam. A fiam ébresztett föl, miután fölriadt, mert valami rémálma volt. Az ő hálószobájának épp abba az irányba néz az ablaka. Valami lármát hallottam, mintha valaki betört volna egy ablakot. Azt hittem, talán egy betörő az,

úgyhogy félrehúztam a függönyt. És akkor megpillantottam a lángokat. Rögtön arra gondoltam, biztos jó ideje éghet már, hogy ilyen hatalmas a tűz, de hát a sok fa miatt alig lehet látni azt a házat az útról. Azért nem vette észre senki.

A. B.: Ön tehát hajnali háromnegyed egykor felhívta a segélykérő számot, igaz?

B. D.: Ahogy mondja.

A. B.: De nem látott senkit a ház körül, jól tudom? Senki sem próbált elfutni?

B. D.: Nem hát. Mint már mondtam, mélyen aludtam, amíg Dylan föl nem ébresztett. Maga tudja, mi történt az ott lakó családdal?

A. B.: Sajnos jelenleg nincs felhatalmazásunk rá, hogy erről információt adjunk.

B. D.: Láttam, amikor Mattyt berakták a mentőautóba, és elvitték a kórházba, de az interneten olyan hírek keringenek, hogy Michaelnek és Samanthának állítólag semmi nyoma. Ez nyilván valami tévedés, nem? Úgy értem, nem lehet, hogy...

A. B.: Mint már mondtam, a kellő időben kiadunk egy hivatalos közleményt. Elmondaná, kérem, hogy mit tud a családról? Tudomása szerint otthon töltöték a karácsonyt meg a szilvesztert? Nem utaztak el esetleg a rokonaikhoz? Vagy valami sívakációra?

B. D.: Szerintem nem járnak síelni. És igen, itthon voltak az ünnepek alatt. A gyerekek iskolájában december 24-én karácsonyi dalversenyt vagy mi az ördögöt rendeztek, és azon ott volt az egész család.

A. B.: Nem tudja, jártak-e náluk látogatók? Lehetett rajtuk kívül esetleg más is a házban tegnap éjjel?

- B. D.: Hát... ezt sajnos nem tudom..
- A. B.: Szeretnénk pontosan megállapítani, kik tartózkodhattak a házban, amikor kitört a tűz. Az összes családtag? Esetleg barátok is? Nyugodtan gondoljon utána.
- B. D.: *[Hallgat]* Hát, hogy egészen őszinte legyek, szerintem nem sok vendég jár hozzájuk. Amikor ideköltöztünk, őket is meghívtuk, ahogy szokás, és Samantha azt mondta, majd visszahív, csak előbb keres valami alkalmas dátumot, de aztán elsikkadt az ügy. Tavaly nyáron rendeztünk egy nagy kerti partit, és arra ők is eljöttek, de érzésem szerint csak udvariasságból. Hamar haza is mentek.
- A. B.: A családról tud valamit?
- B. D.: Michael apja már nem él, azt biztosan tudom, az édesanyját pedig berakta egy idősek otthonába, ha nem tévedek. Valahol Wantage környékén. Samantha pedig sosem beszél a családjáról.
- A. B.: Feltételezzük, hogy a családnak van egy gépkocsija, de annak sem találtuk nyomát.
- B. D.: Igen, valóban van egy autójuk. Egy Volvo kombi. Már jó öreg. Fehér színű. De azt nem tudom, miért nem áll a ház előtt, mert általában ott szokták leparkolni.
- A. B.: Elképzelése sincs, hová mehetett Samantha?
- B. D.: Ezek szerint tényleg eltűnt...
- A. B.: Mint már mondtam, sajnos tényleg nem áll módunkban kommentálni az eseményeket...
- B. D.: Ne izgassa magát. Értem én. De a kérdésére válaszolva: sajnos fogalmam sincs, hová mehetett.
- A. B.: Nem ismer esetleg valakit, aki több információval szolgálhatna róluk?

B. D.: Sajnos, nem. Csak felületesen ismertük Esmondékat.

* * *

A boncteremben még áthatóbb a hideg, mint odakint. Somer két melegítőt is fölvetett a műtősruha alá; Everett tanácsolta neki, hogy húzzon magára egy plusz réteget (Mert ha egyszer vacogni kezdesz, akkor kész, vége, képtelen leszel abbahagyni.) A holttest egy fémasztalon fekszik kiterítve. A kisfiúé. Zacharyé. Bár Erica azonnal rádöbben, hogy ha nevet ad neki, attól még sokkal nehezebb lesz minden. A halott bőrébe beleégve még mindig ott vannak a kék takaró foszlányai, de ami kilátszik, az egészen förtelmes. A testen a megmaradt sárgás bőrt vérvörös, felhólyagzott foltok tarkítják, máshol kormos, elszenesedett húscsáfatok türemkednek ki alóla. A fej félrefordítva, a selymes tincsek tövig leégtek, a viaszszínű ajkak kiszáradva összezsugorodtak. Erica nagyot sóhajt, és amikor kiereszti a levegőt, a hang kísértetiesen emlékeztet a zokogásra. Az egyik műtössegéd aggodalmasan ráemeli a tekintetét.

– Tudom. Ha egy gyerekről van szó, kétszer olyan nehéz.

Somer csak szóltanul bólint, nem mer megszólalni. Jelenleg minden gondolatát leköti a szörnyű bűz. A hülye krimikben épp elég aprólékosan ábrázolt boncolást látott már, de azok sem készítették föl erre a förtelmes bűzre. Hiába viseli a maszkot, azon át is olyan a szag, mint disznóvágáskor. Néma hálaímat rebeg Gislinghamnek, amiért rábeszélte a mentolos cukorkára, nagyot nyel, és igyekszik fegyelmeztetett maradni.

– Most az a legfőbb feladatunk – mondja Boddie –, hogy meghatározzuk, életben volt-e még az áldozat a tűz keletkezésekor. Mivel nincsenek látható külsérelmi nyomok, most

megvizsgálom a légcsovet és a belső légutakat, hogy megállapítsam, található-e bennük belélegzett füst nyoma.

A tálcáról elvesz egy szikét, és Ericára pillant.

– Nos, akkor kezdhetjük?

* * *

Gislingham még mindig ott dekkol a Southey Roadon. A ház romjai halványvörösén izzanak az alacsonyan járó téli nap fényében. A levegő fagyos, a báméskodók hada mégis egyre nő. Talán húszan lehetnek, csupa bolyhos sálát, kesztyűt és meleg kabátot viselő, fagyos leheletű ember. De valószínűleg nem lesznek itt sokáig – egyre kevesebb a látnivaló. Az egyik tűzoltóautó már levonult, a még ott lévők pedig lehűtik még az egy-két megmaradt, kisebb gócot, aztán felrakodják a felszerelést az ott várakozó tűzoltóautóra. Persze a házban csak most kezdődik igazán a munka. Alan Challow háromfős helyszínelő csapatán kívül ott tüsténkedik még két tűzvizsgáló is, egyikük kezében videokamera. A másik Gislingham és Challow társaságában a kiégett étkezőben áll. A nehéz tölgyfa asztal és a székek még most is parázslanak, időnként koromfelhő szökik föl belőlük a mennyezetre. Odafeletről víz csöpög, és a födémgerendák közötti résen fellátni az emeleti szobába. A falakon micimackós tapéta. A plafonról egy elárvult körforgó váza csüng. Gislingham nagyon igyekszik, hogy ne kelljen odanéznie.

– Még további elemzéseket kell végeznünk, hogy biztosak lehessünk a dolgunkban – mondja a tűzvizsgáló parancsnok. – De, mint már mondtam, lefogadom, hogy a nappaliból indult ki a tűz. Ez azt is megmagyarázná, miért csak később futott be a segélyhívás – hiszen a hátsó oldalra sehonnan sem lehet rálátni, az ezen az oldalon lakó szomszédok pedig, ha nem tévedek, mind elutaztak.

– És maga szerint tuti, hogy gyújtogatás történt?

– A tűz terjedési sebességéből ítélve biztos, hogy valami égésgyorsítót használtak, és az a nyavalyás karácsonyfa is sokban hozzájárult, hogy percek alatt lángra lobbanjon az egész ház. Olyan tűzijáték lehetett itt, mint New Yorkban a függetlenség napján. A fa mostanra már csontszáraz lehetett – akárha gondosan máglyát rakott volna valaki gyújtóból. És onnantól már nem kellett sokáig várni, amíg egyszer csak BUMMM! – belobbant az egész ház.

– Mennyi időre lehetett szükség ahhoz? – kérdezi Gislingham, és közben megszállottan jegyzetel.

– Hogy belobbanjon az egész? – kérdez vissza a tűzvizsgáló, miközben főlegyenesedik. – Mondjuk, három percre. Talán még annyira sem. – Odamutat a lépcsőre. – A szenedésből ítélve szerintem még valami fűzérrel is körbetekertették a lépcsőkorlátokat. Magyallal vagy valami hasonlóval. Na, és persze mostanra az is csontra kiszáradhatott már, vagyis pont úgy működött, mint egy gyújtózsínór. Ennél pocsekább időzítést elképzelni sem tudnék. Hiszen holnap már le is szedték volna a karácsonyi díszeket, ha jól gondolom.

Gislingham csak elgondolkozva bámul maga elé, aztán rávágja:

– Ja, persze, a tizenkettedik napon. Basszus... teljesen kiment a fejemből.

Az ő háza is úgy néz ki, mint egy karácsonyi rohamra felcicomázott áruház – Janet azt akarta, hogy Billy első, ott-hon töltött karácsonya egészen különleges legyen. Gislingham el lesz vele egész este.

* * *